

MEDITAȚII ÎN VREMEA LĂCUSTELOR CU VIRUȘI PE ARIPI (II)

† Daniil
Episcop al Daciei Felix

MEDITATIONS DURING LOCUST WITH VIRUSES ON WINGS (II)

Abstract: The moment is our gift. Life is made up of a lot of time packs, full of eternity moments. Every moment should be received, lived, filled with sense and meaning, and lit by prayer. The Hesychast Orthodox Prayer fills to the fullest extent, warms, ignites and flames the golden Cup gem of every moment in our earthly and Christian life. Each moment has its infinite value, that is why a man, a Christian, a clergyman or a monk is bound to connect, bind and hang every moment of his life by faith, hope and love, humility, repentance and weeping, of God's eternity, for eventually God's eternity will call to judgment and judge the moments of our life, separating them as the shepherd breaks up the lambs from the goats.

Keywords: theological, accents, life, moment, eternity

Poporul migrator antihristic: Venind din adâncuri de istorie neagră a omenirii, poporul migrator antihristic, alcătuit din felurite neamuri, seminții și gloate, se aude tropăind în galop, pe drumurile prăfuite ale vremurilor noastre, ridicând în văzduh nor de colb, beznă și ceață. Avându-și tabere pregătite sub steaua cu cele cinci colțuri, pe toate cele cinci continente și ridicând în întuneric flamuri cu seceri, ciocane, semiluni și alte însemne păgâne și neopăgâne, poporul migrator antihristic se pregătește pentru a da cea din urmă luptă cu Dumnezeu pe pământ, prigonind pe toți creștinii care nu-și pleacă genunchii înaintea lui Baal și frunțile înaintea Astartei. Temple creștine dărâmate și arse, biserici ortodoxe profanate și închise, troițe de lemn și de piatră distruse, Sfinte și dumnezeiești Liturghii oprite, preoți opriți să-și mai poarte veșmintele, clopote amuțite, bătaii de toacă îngropate; cimitire închise și crematorii deschise ziua și noaptea, prescuri interzise și depozite de lumânări topite ca să nu mai poată fi aprinse, cărți confiscate și arse, racle ridicate și îngropate, semnul

crucii oprit de a se mai face și Numele Domnului nostru Iisus Hristos interzis de a se mai rosti cu glas în auzul celorlalți; mănăstiri aruncate în aer și pustnici rugători ascunși în stânci, credincioși spovediți în peșteri și cuminecați pe ascuns în catacombe.

Atunci se va alege grâul de neghină, porumbeii de corbi, mieii de lupi, oile de capre și fecioarele înțelepte de cele neînțelepte. (Hățăgel, 5 august 2020).

*

Epistola sobornicească (necanonică) a Sfântului Apostol Matia: Matia, prin voia lui Dumnezeu cea veșnică, arătată prin tragerea la sorți în Soborul Sfinților Apostoli din Ierusalim, în acea zi unică dintre Înălțarea Domnului la cer și Pogorârea Duhului Sfânt la Cincizecime (Faptele Apostolilor 1, 21-26), apostol al lui Iisus Hristos, Fiul Cel unic al lui Dumnezeu Tatăl, întărit apostol după alegere, prin limba de foc a Duhului Sfânt de la Rusalii, care s-a pogorât și peste mine; har vouă și pace, dimpreună cu binecuvântare deplină, în tot locul stăpânirii Lui, oriunde vă aflați vremelnic sub soare, luminați și încălziți de Hristos – „Soarele Dreptății”, ca dreptmăritori și mărturisitori creștini, de la începuturile Bisericii Sale, până la răpirea ei într-o slavă, ca Mireasă veșnică a Sa, într-o Împărăție cea veșnică a Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Dumnezeuul nostru Cel unic și Veșnic, Făcătorul cerului și al pământului, Purtătorul nostru de grijă, Răscumpărătorul și Mântuitorul lumii, prin Jertfa Sa de pe Cruce și prin Învierea Sa din morți și Sfințitorul nostru prin har, dar și Judecătorul drept al tuturor viilor și al morților. A Lui fie slava, cinstea, mulțumirea, închinarea, atotputernicia, în cer și pe pământ, și recunoștința noastră veșnică. Amin.

Vă scriu vouă tuturor, din binecuvântatul pământ al Daciei creștine și de sub acoperământul cerului ei ortodox, plin de străvechi și noi altare creștine, cruci și troițe, clopote și icoane și dumnezeiești Liturghii neîncetate; vouă, tuturor celor de la răsărit și de la apus, de la miazăzi și de la miazănoapte, oameni risipiți, și unii încă rătăciți, de pe toată fața pământului lui Dumnezeu: credeți în El, nădăjduiți în El, iubiți-L pe El, cunoașteți-L pe El, citiți mereu cuvântul Lui, închinați-vă Lui neîncetat și vă rugați Lui cu umilință, zilnic, de la răsăritul soarelui până la asfințitul lui și de la răsăritul vieții voastre pământești până la asfințitul ei, în tot locul și în toată vremea, însemnându-vă fruntea și pieptul cu Semnul Fiului Omului, care se va arăta pe cer, și rugându-vă prin rugăciunea „Tatăl nostru” pe care ne-a învățat-o Domnul Iisus Hristos și am auzit-o întâia dată și eu, când eram cu El pe Muntele cel sfânt al Fericirilor; și mai ales prin rugăciunea neîncetată, lăuntrică și tainică a minții și a inimii: „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul!”; rugăciune ce se preface în cei rugători, nevoitori și stăruitori, prin harul Sfântului Duh, în Pâinea și Vinul Sfintei și dumnezeieștii Liturghii interioare, lăuntrice, tainice și neîncetate, într-o lumină negrăită și iubire

nesfârșită, care ne va deschide calea și drumul și ne pregătește locul veșnic la Nunta Fiului de Împărat, unde atât de mult dorim să ajungem, să fim și să petrecem, împreună cu Hristos în Duhul Sfânt, în vecii vecilor și să fim îmbrăcați cu haina cea de nuntă, atunci când Tatăl va intra să-și vadă oaspeții!

Eu, Matia, cel mai din urmă și cel mai mic dintre Apostoli – deși, Pavel zice și el la fel – , n-am fost prezent împreună cu ceilalți Apostoli la Arătarea Domnului Iisus Hristos cel Înviat în Seara Învierii și nici la Arătarea cea de la opt zile de după Înviere; n-am alergat în Dimineața Învierii la mormântul Lui gol, împreună cu Petru și cu Ioan; n-am fost nici pe drumul spre Emaus cu Luca și cu Cleopa și nici la Cina din Emaus cu Hristos; și nici n-am avut parte, nevrednic fiind, de Arătarea de pe țărmul Tiberiadei, atunci când Petru a fost primit din nou; n-am fost prezent nici pe Muntele Măslinilor la Înălțare, pentru că încă nu fusesem ales și rânduit apostol. Dar am fost prezent la Cincizecime sau Rusalii, atunci când S-a pogorât Duhul Sfânt peste noi toți, Apostolii Lui, făcându-ne să vorbim și să propovăduim în limbi noi, tuturor celor din Ierusalim; și am botezat și eu pe o parte din cei trei mii dintre cei dintâi creștini, din acea Zi mare, unică, Sfântă și binecuvântată, piatră de temelie și început în zidirea Bisericii lui Iisus Hristos.

Eu, Matia, cel din urmă și cel mai mic dintre Apostoli, n-am fost martor la vindecarea slăbănogului de la Poarta cea Frumoasă a templului de către Domnul Hristos, prin frații mei Petru și Ioan, dar am slujit la botezarea a celor încă două mii de creștini adăugați în acea zi. Am fost închis în temniță împreună cu ceilalți Apostoli, de unde îngerul Domnului ne-a slobozit noaptea în chip minunat, poruncindu-ne să mergem în templu și să vestim poporului „toate cuvintele vieții acesteia” (Faptele Apostolilor 5, 20). Am plâns zdrobit când am auzit de uciderea cu pietre a Arhidiaconului Ștefan, peste care ne-am pus cu toții mâinile, dar m-am bucurat nespus de descoperirea sau Revelația sa din Sinedriu, despre Șederea lui Iisus Hristos Cel Răstignit, Înviat și Înălțat la ceruri, de-a dreapta Tatălui. Am auzit de la alții de botezarea de către Filip, Arhidiaconul, a famenului etiopian, pe drumul care coboară de la Ierusalim la Gaza, și am fost cuprins de negrăită uimire și bucurie, aflând despre Arătarea Domnului de pe drumul Damascului și întoarcerea la Hristos a celui ce fusese mai înainte Saul din Tars, ca și despre convertirea sutașului Corneliu din Cezareea, prin fratele Apostol Petru. Am plâns cu durere afând despre tăierea capului Apostolului Iacob, din porunca lui Irod, cel ros și mâncat la suflet de viermele anticreștin, care îl va îmbolnăvi și îl va omorî și pe el.

Eu, Matia, cel din urmă și cel mai mic dintre Apostoli, am fost împreună cu toți ceilalți frați Apostoli la Sinodul din Ierusalim și am citit între timp Evangheliile scrise de Matei, Marcu și Luca, precum și câteva, încă nu toate, din Epistolele apostolului neamurilor, Pavel. Dar, Areopagul meu avea să fie Sarmizegetusa dacică, unde am ajuns prin poruncă și rânduială de sus. Epistolele

mele le-am scris în sufletele și în inimile dacilor, de acum și din viitor. Evanghelia mea am scris-o cu pietre culese din râurile limpezi ale Daciei, pe toate colinele; fiecare albie fiindu-mi câte un rând de Evanghelie, fiecare deal un verset și fiecare munte, un capitol din ea. Cu Floarea-de-Colț mi-am pecetluit Evanghelia mea, pe care am ferecat-o în lespezi de stejar și am înmiresmat-o în fiecare primăvară cu tămâia florilor de salcâm. Cu Andrei, cel întâi chemat, eu, Matia, cel din urmă chemat, am mers mereu, în duh, pe drumurile spre Emaus ale Daciei, coborând mai întâi pe țărmul Pontului Euxin, care ne aștepta, de la răsărit până la apus și de la miazăzi și de la Dunăre, până la miazănoapte. Cu el m-am prăbușit, doborâți amândoi de lumina negrită, la poarta Sarmizegetusei, care ne aștepta, deschisă. Cu el am scris, inspirat, Apocalipsa Daciei, pe care mai apoi am îngropat-o într-un loc tainic de pe Vârful Pleșu, de la răsărit de Prislop.

Acestea sunt câteva gânduri și rânduri, picurate în duh și revărsate în dar, în ziua pomenirii mele din calendar, 9 august 2020, în partea dreaptă a Sfintei Mese din Altarul bisericii ortodoxe din Hățăgel, cu hramul „Duminica Tuturor Sfinților”, în Duminica potolirii furtunii pe mare. (9 august 2020).

*

Potolirea furtunii de nisip în pustie: Miriadele de miriade de fire de nisip stârnite în văzduh de vântul potrivnic în acea după-amiază a zilei istoriei, făcură să se întunece soarele de pe cer; călătorii înaintând cu greu cu cămilele lor încărcate cu poveri, pentru că dunele de nisip se mișcau din loc în loc precum valurile unei mări înfuriate. Drumul spre oază se pierdu sub pașii aspri și grei ai vântului; călătorii creștini înaintau cu greu, dar aveau Semnul Fiului Omului pe umeri, pe frunte și pe piept și rosteau neîncetat Rugăciunea Numelui lui Iisus în minte și în inimă. În locul norului de lumină de peste zi, se văzură conduși și călăuziți de stâlpul de foc din noapte. Mergeau pășind cu greu, căzând adesea în genunchi, sub adumbrirea tablelor Legii Evanghelice, într-o lume tot mai potrivnică și ostilă. Chivotul ortodox al Noului Legământ, înconjurat de slavă, îl purtau tăcut pe umeri patru inși; dar cărarea spre Stânca izvorătoare de apă era din ce în ce mai greu de găsit. Lacrimile creștinilor acestor vremuri se uneau cu nisipul de pe fața lor palmuită de vifor. Mergeau suspinând și suspinau mergând. Orele treceau, zilele se scurgeau și nopțile se prelungeau în așteptarea unei izbăviri de sus. Dar Steaua Nașterii Domnului și Luceafărul strălucitor de dimineață îi veghea neîncetat.

Deodată, la a patra strajă a furtunii din noapte, când singurătatea părea mai cumplită și deznădejdea mai mare, creștinii îl aud pe Iisus venind și pășind pe valurile de nisip ale vremurilor lor, și zicându-le: „Îndrăzniți! Eu sunt, nu vă temeți!”. Iar unul dintre ei, lăsând frâul cămilei, i-a zis: „Doamne, dacă ești Tu, poruncește-mi să vin la Tine pe valurile de nisip!”, iar Domnul i-a zis: „Vino!”. Iar el a început să pășească prin furtuna de nisip pe crestele valurilor.

Și alții s-au luat după el, mergând spre Iisus. Dar el și ceilalți de după el, văzând că valurile de nisip le fug de sub picioarele lor, s-au temut și au început să se scufunde în nisipurile mișcătoare ale furtunii, până la glezne, până la genunchi, până la brâu și până la gât. Atunci, deodată cu toții, ca într-un glas, au început să strige, rugându-se și zicând: „Doamne, scapă-ne, că pierim!” Și Iisus îndată, întinzând dreapta Sa, i-a ridicat pe toți din valurile de nisip, așezându-i pe fiecare în corabia Bisericii, care străbate deșertul lumii; și zicându-le: „Puțin credincioșilor, pentru ce v-ați îndoit?” Iar El a certat vânturile și marea de nisip a veacului al XXI-lea și s-a făcut o liniște mare, o desăvârșită isihie în sufletele lor și o sporită Rugăciune a minții și a inimii în viața lor.

Fire de nisip căzură din văzduh ca pulberea sub picioarele lor și o ploaie binecuvântată le prefăcu în pământ roditor pentru sămânța cuvântului lui Dumnezeu, aducând de acum înainte roadă: unii treizeci, alții șaiszeci, alții o sută. Stelele răsăriră pe cerul senin al asfințitului lumii și în scurtă vreme și zorile eshatologice. Un nou început începu, ca după potopul cu apă. Curcubeul legământului Crucii de pe Golgota și al Învierii celei de a treia zi, se arătă din nou, sub Dreapta binecuvântătoare și atotțiitoare a Preasfintei Treimi. (Hățăgel, Adormirea Maicii Domnului 2020).

*

Cartea din fereastra deschisă a arhi-iereului: În această sfântă zi de Duminică dimineța, pe când se pregătea să meargă spre Casa lui Dumnezeu la Sfânta și dumnezeiasca Slujbă, îngerul Domnului îl întâmpină în duh, ieșindu-i înaintea pe cale, având în mâini și punându-i înaintea o carte deschisă. Uimit de această arătare minunată în minte și deschizându-i-se ochii cei duhovnicești ai sufletului, prin harul Duhului Sfânt, nevrednicul arhi-ieru căzu cu fața la pământ înaintea sfântului înger ce-i ținea cartea deschisă. Ridicat de înger pe genunchii săi și privind printre lacrimi cu cutremur, arhi-iereul văzu, citind prin carte, lumea și pe oameni cu alți ochi. Înțelese atunci gândurile lui Dumnezeu sădite în fapte și în oameni. Începu să vadă prin lucruri și prin oameni. Cartea deschisă îi era fereastra deschisă înspre lucruri și spre oameni. Le văzu sensurile și le înțelese. Le cunoștea gândurile și se minuna, zicându-și: cum poate fi una ca aceasta? Se înțelese mai bine pe sine în oglinda lucrurilor și în lumina oamenilor. Chipul lui Dumnezeu strălucea în toți oamenii. Nu mai era păcat în oameni, ci doar umbra păcatelor copleșită de iubirea și de lumina lui Dumnezeu. Gândurile încâlcite din mintea oamenilor se limpeziră în mintea lui și purcese a-i ajuta, sprijini și îndruma cu dragoste creștinească. Se vedea pe sine în oameni și pe oameni prin sine. Se simțea unit cu ei, țesut împreună cu ei în pânza lui Dumnezeu de pe fața lumii. Se ruga pentru sine și pentru toți; îi iertă pe toți, dar nu și pe sine. Îi socoti pe toți mai buni decât el, mai curați decât el, mai presus decât el. Se socoti mai prejos decât toți, mai păcătos decât toți, cel dintâi

dintre păcătoși, ba chiar singurul păcătos de pe pământ. Izvoare de lacrimi îi umplură ochii; șiroaie de lacrimi îi curgeau pe obraji; râuri de lacrimi îi scâldară fața. Mîntea i se luminează și inima i se încălzi. Limba de foc a Rugăciunii neîncetate a lui Iisus se aprinse pe altarul minții lui și ardea în candela inimii. Clopotele Rugăciunii „Doamne, Iisuse Hristoase Fiul lui Dumnezeu, miluiește-mă pe mine păcătosul” începură să răsune în toate turlele ființei sale lăuntrice, ancorată prin credința ortodoxă în Hristos prin Duhul Sfânt. Liturghia arhierescă lăuntrică își deschisese ușile împărătești. În fiecare zi, îngerul lui păzitor întorcea o filă din cartea deschisă în fața arhi-iereului. În cele din urmă, îngerul Domnului îi încredință cartea, așezând-o în fereastra lăuntrică a sufletului său, deschisă înspre Ierusalim, spre folosul duhovnicesc și al altor oameni încredințați lui spre păstorire sau spre povățuire și călăuzire.

Scris-a aceste cuvinte, azi, Duminică, 23 august 2020, în vremea Sfintei și dumnezeieștii Liturghii, în Sfântul Altar al Bisericii din satul său natal, în partea dreaptă a Sfintei Mese. (23 august 2020).

*

Îngerul pe care-l latră câinii pentru că-l iubesc porumbeii... Trimis a fost pe pământ îngerul cu cădelnița de aur în cel de-al XX-lea veac de la Întâia Venire a lui Hristos și nu știm cu câtă vreme mai înainte de A Doua Lui Venire. S-au bucurat porumbeii pământului românesc de venirea lui și de mireasma tîmâiei cuvîntului său duhovnicesc din cădelnița de aur a sufletului lui curat și a vieții lui sfinte. S-au adunat și se adunau mii și mii de porumbei în jurul Sfinției sale, spălându-și și curățindu-și penele sufletului sub ploaia cea duhovnicească a harului său; ba chiar mulți dintre corbi s-au convertit în a fi porumbei, iar unii dintre porumbei au fost chemați la treapta de vulturi, după pilda Evanghelistului ocrotitor al celei de-a doua lui Sfinte Mănăstiri. Dar, dintr-o dată, la început răzleț, apoi din ce în ce mai mulți, câțiva câini înnegriți la suflet și ațâțați de cel cu chip de smoală, au început, cuprinși de invidie și ură față de îngerul - păstor al porumbeilor, să arunce cu lătrături înspre veșmântul cel nefăcut de mână omenească al sfințeniei îngerului în trup, ca să împiedice pironirea lui în calendar, cu aură de arhanghel al neamului. Unii au obosit, alții s-au potolit, iar altora le-a închis și le închide rând pe rând, Dumnezeu, gura, trimițînd curînd după aceea lăcustele Egiptului cu viruși pe aripă, ca semn, atenționare și chiar pedeapsă divină pentru împotrivirea acestora și a unora ca ei. Dar, din cădelnița îngerului s-a desprins o raclă și din racla îngerului s-a zidit un chivot, avînd tablele Legii Evanghelice, Potirul cu mană euharistică și toiagul arhieriei lui Hristos înflorit în duh ortodox, înverzit pe câmp și în spațiul românesc și rodind prin Duhul Sfânt. (Vârșeț → Hățăgel, 1 septembrie 2020, Începutul Anului Bisericesc).

*

Priorități pe ordinea de zi a Presentului:

1. Pocăința ninivitenilor;
2. Canonizarea Părintelui Arsenie Boca;
3. Înnoirea morală a societății, mai ales prin încetarea avorturilor;
4. Descoperirea teologică și trăirea ortodoxă a Atotprezenței lui Dumnezeu și a Șederii Mântuitorului Iisus Hristos de-a dreapta Tatălui;
5. Intensificarea închinării în Duh și Adevăr prin Rugăciunea neîncetată a minții și a inimii ca Liturghie interioară. (Hățăgel, 13 septembrie 2020, Pomenirea Sfântului Ioan de la Prislop).

*

Cincizecimea cărților biblice sau rugul aprins al fiecărei cărți a Sfintei și dumnezeieștii Scripturi: „Printre fiare (făpturi) curgea foc, iar din foc țâșneau raze și fulgere” (Iezechiel 1, 13). Încercând să aplicăm icoana carului heruvimilor din descoperirea Sfântului prooroc Iezechiel de la râul Chebar, la fiecare carte biblică, putem ajunge la concluzia că în fiecare carte biblică inspirată a Sfintei și dumnezeieștii Scripturi, există ascunsă și deopotrivă revelată o adevărată Cincizecime, care inspiră și transfigurează toate capitolele, versetele și cuvintele fiecărei cărți biblice sau scripturistice. Cincizecimea fiecărei cărți biblice este rugul aprins și stâlpul de foc al fiecărei cărți biblice; jarul și incandescența sau cărbunele aprins luat cu cleștele de pe jertfelnic, precum în vedenia serafimilor din templu. Cincizecimea fiecărei cărți biblice, indiferent de autor și de timpul în care a fost scrisă, este miezul sau esența respectivei cărți biblice. Toate capitolele cărții respective se învârt, precum planetele în jurul soarelui, în jurul capitolului central, cel mai incandescent.

Astfel, Cincizecimea cărții Facerii constă în revelația Preasfintei Treimi de la stejarul Mamvri (Facere 18, 1-33). Cincizecimea cărții Exodului este revelația rugului aprins din capitolul 3 al cărții, cu prelungire în darea legii pe muntele Sinai prin cele zece porunci (cap. 20). Cincizecimea cărții Leviticul este cultul de la cortul sfânt, iar Cincizecimea cărții Numerii este toiagul cel înflorit al lui Aaron (cap. 17) și înălțarea șarpelui de aramă în pustie (cap. 21). Cincizecimea cărții Deuteronomul este porunca cea mare a iubirii (Deuteronom 6, 4-5). Cincizecimea cărții Iosua este oprirea soarelui și a lunii pe cer (cap. 10, 12-14). Cincizecimea cărții Judecătorilor este anghelofania de la stejaul Ofra (Judecători 6, 11), iar Cincizecimea cărții Rut este legătURA DINTRE MOHABITEANCA Rut și soacra ei Noemina. Cincizecimea cartii I a Regilor este chemarea minunata a lui Samuel. Samuel (I Regi 3, 1-21); iar Cincizecimea cărții a II-a a Regilor este pocăința lui David muștrat de către Natan. Cincizecimea cărții a III-a a Regilor este rugăciunea lui Solomon de la sfințirea templului și jertfa Sfântului prooroc Ilie de pe Carmel, iar Cincizecimea cărții a IV-a a Regilor este înălțarea Sfântului prooroc Ilie la cer în carul cel de foc tras de cai de foc.

Cincizecimea cărții Ezdra este rezidirea templului din Ierusalim, iar Cincizecimea cărții Neemia este refacerea zidurilor Ierusalimului. Cincizecimea cărții Iov este răspunsul lui Dumnezeu „din sânul vijeliei” și „din mijlocul furtunii” (Iov 38, 1; 40, 6). Cincizecimea cărții Psalmilor este Psalmul 118. Cincizecimea Pildelor lui Solomon este capitolul 9 despre înțelepciune; Cincizecimea Ecclesiastului este expresia „deșertăciunea deșertăciunilor” (Ecclesiast 1, 2). Cincizecimea Cântării Cântărilor este iubirea crinului între spini și a mărunții între copaci (Cântarea Cântărilor 2, 2-3).

Cincizecimea cărții proorocului Isaia este vedenia serafimilor din templu (Isaia 6, 1-9), iar Cincizecimea cărții lui Ieremia sunt Plângerile proorocului. Cincizecimea cărții proorocului Iezechiel este descoperirea carului heruvimilor de la râul Chebar, iar Cincizecimea cărții Proorocului Daniel este revelația Celui Vechi de Zile (Daniel 7, 9). Cincizecimea cărții proorocilor mici este rugăciunea proorocului Iona din pânțelele chitului și turnul cel de veghe al proorocului Avacum. Cincizecimea cărții Tobit este rugăciunea lui Tobie și a Sarei din noaptea nunții lor (Tobit 8, 4-8). Cincizecimea cărții Cântarea celor trei tineri este doxologia lor din cuptorul Babilonului, iar Cincizecimea cărții Înțelepciunea lui Isus Sirah este lauda bărbaților celor vestiți în neamul lor (cap. 44-50). Cincizecimea Istoriei omorării balaurului și a sfărâmării lui Bel este răpirea proorocului Avacum cu coșul cu merinde din Ierusalim în Babilon.

Cincizecimea Evangheliei de la Matei este capitolul 17 din Evanghelia despre Schimbarea la Față, iar Cincizecimea Evangheliei de la Marcu este relatarea aceleiași minuni de pe Tabor în capitolul 9. Cincizecimea Evangheliei de la Luca este drumul și Cina din Emaus, iar Cincizecimea Evangheliei de la Ioan sunt Arătările din seara Învierii, de la opt zile de după Înviere și de la Marea Tiberiadei. Cincizecimea cărții Faptele Apostolilor este chiar minunea Cincizecimii, revelația din sinedriu și descoperirea de pe drumul Damascului. Cincizecimea Epistolelor Sfântului Apostol Pavel este imnul dragostei din Epistola I-a către Corinteni capitolul 13 și Apostolul de la Înmormântare din Epistola I-a către Tesaloniceni. Cincizecimea Epistolei către Evrei este Imnul credinței din capitolul 11, iar Cincizecimea Epistolelor sobornicești este capitolul 3 din a II-a Epistolă a Sfântului Apostol Petru.

Cincizecimea cărții Apocalipsei este Prologul Apocalipsei din capitolul 1, Liturgia cerească din capitolul 4 și râul și pomul vieții din capitolul 22. Limbile de foc ale fiecărei Cincizecimi din cărțile biblice, le primim și le păstrăm cu evlavie sfântă în candelile sufletelor noastre ca smeriți cititori și rugători. Amin. (Hățăgel, 19 septembrie 2020).

*

„Cine are urechi să audă ceea ce Duhul zice Bisericilor” (Apocalipsă 2, 7; 2, 11; 2, 17; 2, 29; 3, 6; 3, 15; 3, 22): La temelia unei Pastorale arhieresti inspirată din capitolele 2 și 3 din Apocalipsă, așezăm, ca pe o piatră din capul

unghiului, aceste cuvinte inspirate de Dumnezeu și repetate de șapte ori, de la sfârșitul fiecărei epistole din cele șapte, trimise îngerilor-episcopi ai celor șapte Biserici din Asia: Efes, Smirna, Pergam, Tiatira, Sardes, Filadelfia și Laodiceea (Apocalipsă 1, 11). De la Cincizecime sau Rusalii și până la Parusie sau la A Doua Venire a Domnului, Duhul Sfânt vorbește neîncetat Bisericii celei universale a lui Hristos, precum și tuturor Bisericilor locale, risipite în timp și în spațiu. Duhul Sfânt vorbește Bisericii universale și bisericilor locale în calitate de ctitor al Bisericii lui Hristos și purtător de grijă al verticalității și orizontalității acesteia. De aceea, fiecare generație de creștini ortodocși, teologi și ierarhi, are datoria să înțeleagă bine, drept și corect și să deslușească, tâlcuind, „ceea ce Duhul vorbește Bisericilor”, atât prin șoapte tainice și adieri blânde și line, precum în gura peșterii de la Horeb; cât și din „vuiet, ca de suflare de vânt ce vine repede”, precum în ziua Cincizecimii (Faptele Apostolilor 2, 2); sau „din sânul vijeliei” și „din mijlocul furtunii”, precum în cartea Iov (38, 1; 40, 6).

La Cincizecime, Duhul Sfânt a vorbit și vorbește Bisericii prin cuvintele Sfântului Apostol Petru: „Pocăiți-vă și să se boteze fiecare dintre voi în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt” (Faptele Apostolilor 2, 38), însemnând faptul că, după botezul cu apă, cu Duh Sfânt și cu foc, avem mereu și neîncetat nevoie de botezul lacrimilor sau al pocăinței. După minunea vindecării slăbănogului de la Poarta cea Frumoasă a templului din Ierusalim, Duhul Sfânt vorbește prin gura celuiși Sfânt Apostol Petru, însoțit de către Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan: „Pocăiți-vă și vă întoarceți, ca să se șteargă păcatele voastre, ca să vină de la fața Domnului vremuri de ușurare și ca să vă trimită pe Cel mai dinainte vestit vouă, pe Iisus Hristos, pe Care trebuie să-L primească Cerul până la vremurile stabilirii din nou a tuturor celor despre care a vorbit Dumnezeu prin gura Sfinților Săi prooroci din veac” (Faptele Apostolilor 3, 19-21).

În Sinedriul din Ierusalim, Duhul Sfânt îi descoperă Bisericii prin Sfântul Arhidiacon Ștefan taina tainelor credinței și Revelației creștine, prin cuvintele: „Iar Ștefan, fiind plin de Duh Sfânt și privind la cer, a văzut Slava lui Dumnezeu și pe Iisus stând de-a dreapta lui Dumnezeu. Și a zis: Iată văd cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu!” (Faptele Apostolilor 7, 55-56).

Pe drumul Damacului, Duhul Sfânt îi vorbește din nou Bisericii Sale, la întrebarea: „Doamne, ce voiești să fac? Iar Domnul i-a zis: Ridică-te, intră în cetate și îți se va spune ce trebuie să faci” (Faptele Apostolilor 9, 6), însemnând prin aceasta faptul că Biserica are nevoie, iară și iară, de ridicare, de intrarea în cetatea Damascului și de căderea solzilor de pe ochii trupești și sufletești ai creștinilor fiecărei generații (cf. Faptele Apostolilor 9, 18). Prin Revelația Sfântului Apostol Petru de pe acoperișul casei lui Simon tăbăcarul din Iope, de lângă mare, Duhul Sfânt îi vorbește și îi amintește mereu Bisericii lui Hristos: „Cele ce Dumnezeu a curățit, tu să nu le numești spurcate” (Faptele

Apostolilor 10, 15), cu privire la întoarcerea și primirea păgânilor la Hristos, începând cu sutașul Corneliu din Cezareea și continuând cu toți cei de peste veacuri „din cohorta ce se cheamă Italica” (cf. Faptele Apostolilor 10, 1).

În Areopagul din Atena, Duhul Sfânt vorbește Bisericii prin gura și predica Sfântului Apostol Pavel despre altarul „Dumnezeului necunoscut” (Faptele Apostolilor 17, 23) și prin cuvintele inspirate: „Căci în El trăim și ne mișcăm și suntem” (Faptele Apostolilor 17, 28); adică trăim în Atotprezența lui Dumnezeu și ne mișcăm în prezența Lui și existăm și ființăm prin darul și prin harul Lui cel necreat.

Prin Revelația Apocalipsei din insula Patmos, Duhul Sfânt îi vorbește Bisericii, ca niciodată până atunci, „în multe rânduri și în multe chipuri” (Evrei 1, 1), din mijlocul celor șapte sfeșnice de aur, prin cele șapte stele din dreapta Fiului lui Dumnezeu, prin cartea cu cele șapte peceti, prin glasul celor șapte trâmbițe de aur și prin revărsarea celor șapte potire; iar în ziua cea mai de pe urmă a Duminicii Apocalipsei, „grăindu-ne nouă prin Fiul, pe Care L-a pus moștenitor a toate și prin Care a făcut și veacurile; Care, fiind strălucirea slavei și chipul ființei Lui și Care ține toate cu cuvântul puterii Sale, după ce a săvârșit, prin El Însuși, curățirea păcatelor noastre, a șezut de-a dreapta slavei, întru cele prea înalte” (Evrei 1, 2-3); pentru ca în cele din urmă, să auzim chemarea și îndemnul: „Și Duhul și mireasa (Biserica) zic: „Vino! Și cel ce aude, să zică: Vino! Și cel însetat să vină, cel ce voiește să ia în dar apa vieții.” (Apocalipsă 22, 17).

Dar, pentru că în afară de „Protopopiatele” ortodoxe din Efes, Smirna, Pergam, Tiatura, Sardes, Filadelfia și Laodiceea, în fiecare Eparhie sau Episcopie se mai află și Protopopiatul „câmpului plin cu oase omenești” din viziunea și Paremia Sfântului proroc Iezechiel de la Prohodul Domnului, Cuvântul lui Dumnezeu zice Bisericii din acest „Protopopiat” de morți și amorțiți sufletește și duhovnicește: „Duhule, vino din cele patru vânturi și suflă peste morții aceștia, ca să învieze!” (Iezechiel 37, 9), la fiecare Mare Praznic Împărătesc.

Nu putem auzi și asculta cum se cuvine ceea ce Duhul Sfânt vorbește Bisericii, în fiecare zi și în fiecare loc, în fiecare veac și în fiecare timp sau vreme, decât făcându-se „o liniște mare” în noi înșine și în jurul nostru, precum la potolirea furtunii pe Marea Galileii (Marcu 4, 39). (24 septembrie 2020).

*

În căutarea oilor celor pierdute ale casei lui Israel – o viziune literară: Cândva, în zilele viitorului, un Patriarh din Nordul Dunării, vrând a răspunde chemării în gând a unui Episcop daco-roman din Sudul Dunării, trecu, îmbrăcat în rasa monahală neagră peste dulama albă, prin ușile cele încuiate de vremuri ale Podului lui Apollodor și porni în căutarea fraților săi – oi pierdute ale casei lui Israel – , risipite printre ruinele Episcopatelor daco-romane de Aquae, Horreum Margi, Viminacium și Remesiana, până la Singidunum. Patriarhul daco-roman de la Nordul Dunării, avându-și ascuns engolpionul sub hlamida

albă, iar aceasta sub rasa neagră, era călăuzit și inspirat de Duhul Sfânt prin mijlocirea sfinților daco-romani, preotul Montanus și soția sa Maxima din Singidunum, Sfântul Niceta de Remesiana și Sfântul Andrei Șaguna de la Vârșeț și Sibiu. Episcopul daco-roman din Sudul Dunării îl așteptă și îl întâmpină pe Patriarhul său cu plecaciune la crucea de lemn de la Geanova–Aquae, ajungând apoi la Mănăstirea Sfânta Malainița de la Mălăinița, ctitorie a părintelui său vicar. Credincioșii ortodocși daco-romani, cu rădăcini în vechii tribali și moesi, îi ieșiră înainte Patriarhului de la Nordul Dunării, întâmpinându-l la bisericile lor ortodoxe românești din Gorneana, Brezonic și Metonița, cu candele și lumânări aprinse, ca într-o noapte de Înviere din câmpul plin cu oase omenești, din viziunea proorocului Iezechiel, avându-i în frunte pe părintele vicar al locului, pe părinții protopopi, dimpreună cu preoții și păstorii lor localnici. Dar nici unul dintre preoți și credincioși nu îndrăznea să-l întrebe pe cel ce venea la ei, precum cei șapte apostoli pe Hristos cel Înviat și arătat pe țărmul Tiberiadei: „Cine ești tu?, știind că este Patriarhul” (cf. Ioan 21, 12).

La cea dintâi vizită patriarhală la păstoriții săi, în glas tainic de clopote și în bătăile de toacă ale inimilor, Patriarhul îi binecuvântă, îi mirui și le cuvântă, atât în catacomba Protopopiatului Daciei Ripensis, cât și în Catedrala mănăstirească și arhierescă de la Sfânta Malainița, precum și în Centrul Protopopesc al Bradului și Lăpușnei.

Pelerinajul pastoral al Patriarhului, însoțit și călăuzit de Chiriarhul locului, continuă a doua zi la bisericile românești din Protopopiatul de Horreum Margi și împrejurimi, la bisericile din Isakova și Bobova, și, trecând pe lângă Busur, a ajuns în cele din urmă la Dubocika, unde fu întâmpinat și primit la fel, după ce mai întâi se întâlnește în taină, în tăcere și în rugăciune cu Patriarhul de Singidunum la sediul protopopesc de Horreum Margi. Toate cele douăsprezece biserici daco-romane sud-dunărene, i se părură Patriarhului precum „Anastasia” Sfântului Grigorie Teologul din Constantinopol, „pline de har și de adevăr”. Atunci îi răsări în minte Episcopului locului, gândul : este bine ca uneori ochii preoților și ai credincioșilor dintr-o Eparhie „să fie ținuți ca să nu-l cunoască” (cf. Luca 24, 16).

Apropiindu-se de Dunăre, Patriarhul își lepădă rasa neagră în valuri și pășind pe aceasta, precum Sfântul Nicodim altădată, își arată hlamida albă de Patriarh, în toată strălucirea engolpionului său, primit în dar de la Sfântul Apostol Andrei, într-o noapte tainică de rugăciune singuratică în Catedrala Mântuirii Neamului. După ce îl binecuvântă și îl îmbrățișă pe Episcopul daco-roman al locului, Patriarhul se despărți de acesta, de preoți și de credincioși, încredințându-i pe toți rugăciunilor ocrotitoare și mijlocitoare ale Maicii Domnului și ale tuturor sfinților daco-romani, dar mai ales ale Sfântului prooroc aruncat în groapa cu lei, al cărui nume îl poartă atât Patriarhul, cât și Episcopul, cu deosebirea unui epsilon și a unei iota. Săvârșind frângerea pâinii pe țărmul de Emaus al Dunării,

la capătul drumului de șaiszeci de stadii, îndată li s-au deschis ochii lor și l-au cunoscut, dar el s-a făcut nevăzut de lângă dânșii, trecând dincolo de bătrânul Danubius. (cf. Luca 24,31). (Vârșeț, 15 octombrie 2020).

*

Catedralele Sfântului Apostol Pavel: Fiind el însuși o Catedrală a Mântuitorului nostru Iisus Hristos, ctitorită prin Arătarea și minunea dumnezeiască de pe drumul Damascului, Sfântul Apostol Pavel, „apostolul neamurilor” (Romani 11, 13), a devenit, prin puterea lui Dumnezeu și harul Duhului Sfânt, ctitor inegalabil și irepetabil de catedrale teologice și duhovnicești. Prin catedralele Sfântului Apostol Pavel, care dăinuie și astăzi și vor dăinui până la sfârșitul veacurilor și chiar pe vecii vecilor, înțelegem mai întâi Epistolele sale apostolice inspirate de Duhul Sfânt, în număr de patrusprezece; apoi pe cei trei sfinți episcopi rânduți de el: Sfântul Timotei în Efes, Sfântul Tit în Creta și Sfântul Filimon în Colose; precum și mulțimea de ucenici cunoscuți, între care: Acvila și Priscila din Roma (Romani 16, 3), Ștefanos, Fortunat și Ahaic din Corint (I Corinteni 16, 17), Onisim și Epafras din Colose (Coloseni 4, 4 și 12), Epafrodit (Filipeni 2, 25; 4, 18), Nimfas din Laodiceea (Coloseni 4, 15), Onisifor din Efes (II Timotei 1, 16), „Luca, doctorul preaiubit” (Coloseni 4, 14) sau Sostene din Corint (Faptele Apostolilor 18, 17; Romani 1, 1), și nu în ultimul rând, pe Sfântul Dionisie Areopagitul din Atena (Faptele Apostolilor 17, 34); fiind fiecare dintre ei o biserică vie a lui Hristos, un templu al Duhului Sfânt (I Corinteni 3, 16; 6, 19) sau câte o catedrală a Bisericii Preasfintei Treimi.

Astfel, putem înțelge că prin Epistola către Romani, scrisă și trimisă din Corint în anul 58 d.Hr., Sfântul Apostol Pavel ctitorește o catedrală în Roma, a cărei taină și temelie stă pe cuvintele despre „înnoirea vieții” (Romani 6, 4), „înnoirea Duhului” (Romani 7, 6) și „înnoirea minții” (Romani 12, 2). Prin cele două Epistole către Corinteni, cea dintâi scrisă și trimisă din Efes în primăvara anului 57; cea de-a doua, scrisă și trimisă câteva luni mai târziu din Macedonia (Tesalonic sau Filipi), Sfântul Apostol Pavel ctitorește și zidește două catedrale în Corint, în care răsună neîncetat Imnul dragostei dumnezeiești (I Corinteni 13, 1-13) și toate celelalte învățături sfinte. Prin Epistola către Galateni, Sfântul Apostol Pavel ctitorește o catedrală teologică în ținutul Galatiei, în care se cântă neîncetat: „Câți în Hristos v-ați botezaz, în Hristos v-ați și-mbrăcat” (Galateni 3, 27). Prin Epistolele către Efeseni, Filipeni și Coloseni, scrise și trimise din temnița din Roma, între anii 61 și 63 (împreună cu Epistolele pastorale I și II Timotei, Tit și Filimon), Sfântul Apostol Pavel ctitorește și desăvârșește câte o catedrală vie în Efes, Filipi și Colose. Prin cele două Epistole către Tesaloniceni, cea dintâi scrisă în anul 51, din Atena sau Corint, iar cea de-a doua în anul 52, tot din Ahaia, Sfântul Apostol Pavel ctitorește și desăvârșește două catedrale în Tesalonic. Se pare că tot din Roma și în aceeași perioadă, Sfântul Apostol Pavel scrie, ctitorește și desăvârșește, prin

Epistola către Evrei, Catedrala Mântuirii Neamului poporului ales, Israel, plină de „norul de martori” ai lui Hristos Dumnezeu (Evrei 12, 1).

Prin cele două Epistole către Timotei, Sfântul Apostol Pavel ctitorește în sufletul ucenicului și adevăratului său fiu în credință (I Timotei 1, 2), lăsat episcop în Efes, un templu al lui Dumnezeu și o catedrală a Bisericii lui Hristos. Același lucru l-a făcut și cu Tit, rânduit episcop în Creta, prin Epistola scrisă și trimisă acestuia; și la fel s-a întâmplat și cu Filimon, episcopul din Colose. În fiecare suflet de creștin convertit la Hristos; în fiecare persoană și personalitate de episcop al unei comunități locale și în fiecare biserică locală, întemeiată și ctitorită de el, Sfântul Apostol Pavel a zidit o biserică, un templu sau o catedrală, înzestrându-le pe fiecare cu câte un Chivot Sfânt, în Sfânta Sfințelor cea mai dinlăuntru. Dacă împăratul Solomon a zidit templul văzut din Ierusalim, Sfântul Apostol Pavel a ctitorit catedrale pe oriunde a trecut și pe oriunde a fost călăuzit de Duhul Sfânt și a propovăduit, prin viu grai sau prin scris, credința în Mântuitorul Iisus Hristos. N-a fost timp și împrejurările nu i-au îngăduit apostolului neamurilor, să zidească biserici de zid sau catedrale văzute. În timp, acestea s-ar fi dărâmat sau ar fi fost dărâmate de persecutori. Sfântul Apostol Pavel a ctitorit catedrale, „pe care nici porțile iadului nu le vor birui” (cf. Matei 16, 18). Catedralele Sfântului Apostol Pavel, biserici, episcopi, ucenici și creștini, au fost și sunt împodobite și înzestrate de către apostolul neamurilor cu sfeșnice aprinse ale cunoștinței de Dumnezeu, cu candelabre ale iluminării Duhului Sfânt, cu temelii de neclătinat ale credinței în Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Întrupat; cu picturi și cu icoane vii prin care Iisus Hristos „a fost zugrăvit răstignit” (Galateni 3, 1) și Înviat, dar și Înălțat la ceruri și șezând de-a dreapta Tatălui (Romani 8, 34), de unde va veni iarăși întru slavă, ca să judece viii și morții. Catedralele Sfântului Apostol Pavel au drept colonne rugul aprins și stâlpul de foc din Sinai, iar drept racle cu moaște sfinte, dreptii Vechiului Testament, amintiți mai ales în Imnul credinței din Epistola către Evrei (cap. 11). În catedralele Sfântului Apostol Pavel, Petru, Iacob și Ioan, de pe Tabor, din Ghetsimani și din biserica din Ierusalim, „sunt priviți drept stâlpi” (Galateni 2, 9). În catedralele Sfântului Apostol Pavel nu poate intra mândria fariseului, ci doar smerenia vameșului. În catedralele Sfântului Apostol Pavel intră doar fecioarele cel înțelepte cu candelarele aprinse, nicidecum cele cu candelarele stinse. În catedralele Sfântului Apostol Pavel nu răsună decât „glasul arhanghelului și trâmbița lui Dumnezeu” (cf. I Tesaloniceni 4, 16). În catedralele Sfântului Apostol Pavel, Sfânta Masă din altar este Crucea lui Hristos, pe care stă Potirul euharistic sau „Paharul binecuvântării” (I Corinteni 10, 16) de la „Cina Domnului” (I Corinteni 11, 20).

Lumina Învierii lui Hristos (I Corinteni 15, 4) umple fiecare catedrală scrisă sau descrisă de Sfântul Apostol Pavel, precum norul de slavă, la sfințirea templului din Ierusalim. Pe Tetrapodul catedralelor este „Evanghelia mea” după cuvintele Sfântului Apostol Pavel (Romani 2, 16; II Timotei 2, 8), care

este una și aceeași cu Evanghelia lui Hristos; iar Amvonul catedralelor Sfântului Apostol Pavel, este însăși predica sa, cum n-a mai fost alta, după aceea. Veșmântul preoțesc este „felonul” său, lăsat în Troada la Carp, iar cărțile de strană sunt „cărțile și mai ales pergamentele” sale, pe care a cerut să i le aducă ucenicul său, Timotei (II Timotei 4, 13). Arhiepiscopul catedralelor Sfântului Apostol Pavel este Iisus Hristos „Arhiepiscopul Cel veșnic” (Evrei 6, 20; 9, 11; 10, 21). Catedralele Sfântului Apostol Pavel sunt reflexul și mărturia răpirii lui la al treilea cer și ecoul „cuvintelor de nespuse” pe care le-a auzit și le-a tâlcuit în Epistolele sale (II Corinteni 12, 1-4).

Catedralele Sfântului Apostol Pavel sunt „stâlp și temelie a adevărului” creștin revelat (cf. I Timotei 3, 15). Catedralele Sfântului Apostol Pavel nu sunt întemeiate „pe temelie străină” (Romani 15, 20), ci pe singura temelie pusă, care este Iisus Hristos (I Corinteni 3, 11), arătată tuturor la „plinirea vremii” (Galateni 4, 4). Catedralele Sfântului Apostol Pavel sunt pline de „roada Duhului” (Galateni 5, 22) și de armele cele duhovnicești (Efeseni 6, 11-20). În catedralele ctitorite de el, Sfântul Apostol Pavel a ascuns „visteriile cunoștinței și ale înțelepciunii” (Coloseni 2, 3). Pășind cu smerenie și cu umilință în catedralele Sfântului Apostol Pavel, ne aducem aminte de Iisus Hristos (cf. II Timotei 2, 8), și în numele Lui, tot genunchiul se pleacă, al celor cerești și al celor pământești și al celor de desubt (cf. Filipeni 2, 10-11). În catedralele Sfântului Apostol Pavel ni se liniștește inima noastră în Hristos (cf. Filimon 1, 20). În catedralele Sfântului Apostol Pavel sunt adunate și concentrate toate călătoriile sale misionare, toate propovăduirile sale, toate ostenele și pătimirile sale pentru Hristos, toată dragostea sa față de Dumnezeu și față de oameni, toată grija sa față de ucenicii creștini și toate rugăciunile, trăirile, experiențele și lacrimile sale. Catedralele Sfântului Apostol Pavel sunt testamentul său. Catedralele Sfântului Apostol Pavel proclamă peste veacuri: „Iisus Hristos, ieri și azi și în veci, este Același” (Evrei 13, 8), de aceea: „Rugați-vă neîncetat!” (I Tesaloniceni 5, 17) și aduceți-vă aminte de adevărul cuvintelor Sfântului Apostol Pavel: „Maran atha! – Domnul vine!” (I Corinteni 16, 22). (Hățăgel, 27 octombrie 2020).

*

Un al doilea drum spre Emaus – un gând literar, posibil filozofic și cu atât mai mult teologic: În cea de-a treizeci și noua seară de după slăvita Sa Înviere din morți și cu o zi mai înainte de Înălțarea Sa minunată la cer, precum S-a arătat și S-a descoperit pe Sine înaintea Sfinților Săi ucenici și Apostoli, Luca și Cleopa, pe drumul și la Cina din Emaus; și după ce S-a arătat „odinioară în multe rânduri și în multe chipuri”(cf. Evrei 1, 1) celorlalți Sfinți și dumnezeiești Apostoli, spre sfârșitul celor patruzeci de zile dintre Înviere și Înălțare, Mântuitorul nostru Iisus Hristos S-ar fi putut arăta și descoperi ca Fiu al lui Dumnezeu și „Prooroc puternic în faptă și în cuvânt” (Luca 24, 19), și celor mai mari doi filozofi ai lumii, Platon

și Aristotel, cărora le-ar fi îngăduit ca din lumea umbrelor, unde au fost martori la izbăvirea și scoaterea din adânc a sufletelor tuturor dreptilor Vechiului Testament, de la Adam și Eva până la Sfântul Ioan Botezătorul, să vină și să revină pentru o seară pe pământ, străbătând și ei drumul de șaizeci de stadii de la Ierusalim la Emaus (Luca 24, 13). Astfel, trezindu-se după patru veacuri, nu în Atena filozofilor cunoscută de ei, ci în Ierusalimul proorocilor, nedumeriți și uimiți, căutând o cale de ieșire din cetate pe una din porțile Ierusalimului, Platon și Aristotel fură călăuziți, fără să-și dea seama de către un înger al Domnului tocmai pe drumul spre Emaus, care mai păstra încă urmele pașilor celor doi ucenici ai lui Hristos și mireasma și ecoul cuvintelor Sale dumnezeiești din Seara Învierii. Vorbind unul cu altul în graiul elinesc despre lucrul straniu ce se întâmpla cu ei, aducându-și aminte de „altarul Dumnezeului necunoscut” din Atena (cf. Faptele Apostolilor 17, 23), cei doi filozofi abia băgară de seamă că Un Necunoscut se apropiase de ei, însoțindu-i pe drum și întrebându-i: „Ce sunt cuvintele acestea pe care le schimbați între voi și pentru ce sunteți triști” – și nedumeriți? (cf. Luca 24, 17). Iar ei I-au răspuns într-un glas: Toată viața am căutat adevărul prin filozofie, și nu l-am găsit! Iar Iisus le-a răspuns: „Eu sunt Calea (Tao), Adevărul (Alitheia) și Viața (Vita). Nimeni nu vine la Tatăl Meu decât prin Mine”. (cf. Ioan 14, 6). Și plecând de la cuvântul acesta, le-a vorbit despre Sine ca fiind Logosul dumnezeiesc întrupat, căutat de filozofii și înțelepții tuturor veacurilor.

În lumina amurgului de după asfințitul soarelui, când cele dintâi stele lăcri-mau pe cer în stropi de lumină, Mântuitorul Iisus Hristos le-a vorbit lui Platon și Aristotel despre planul Dumnezeului Treimic de mântuire a lumii, împlinit și desăvârșit prin Întruparea Sa, prin Jertfa Sa de pe Cruce, prin Învieria Sa din morți, iar mâine, prin Înălțarea Sa la cer de pe Muntele Măslinilor și Șederea de-a dreapta Tatălui. Apropiindu-se de satul pe lângă care mergeau, Mântuitorul Iisus Hristos le zise: Rămâneți cu Mine, căci ziua aproape a trecut și s-a făcut noapte! (cf. Luca 24, 29), iar ei răspunzându-I: În noapte am trăit și din noapte am venit; au intrat să rămână cu El. Iar ei stând la Cina pregătită și săvârșită de El, îndată li s-au deschis ochii la frângerea pâinii și L-au cunoscut și recunoscut pe Cel pe Care L-au căutat și Îl caută toți filozofii lumii, rostind și mărturisind plini de uimire și de bucurie: „Domnul nostru și Dumnezeul nostru!” (cf. Ioan 20, 28). Iar El îndată S-a făcut nevăzut de lângă dânșii. Ei însă au zis atunci unul către altul: Oare nu ardea în noi inima noastră când ne vorbea pe cale și ne tâlcuia scripturile și scrierile noastre elinești? Și în ceasul acela, grăbindu-se, s-au întors prin duh în Areopagul din Atena „și au găsit adunați pe cei unsprezece (filozofi) și pe cei ce erau împreună cu ei, care ziceau că a înviat cu adevărat Domnul și S-a arătat lui Simon – dar și lui Platon și Aristotel. Și ei au istorisit cele petrecute pe cale și cum a fost cunoscut de ei la frângerea pâinii. Și pe când vorbeau ei acestea, El a stat în mijlocul lor și le-a zis tuturor filozofilor lumii: „Pace vouă!” (cf. Luca 24, 32-36).

Iar Platon și Aristotel, zugrăviți peste veacuri în pridvorul unor biserici și mănăstiri din Moldova, devenind ucenici, apostoli și mărturisitori ai lui Iisus Hristos în toate Areopagurile filozofice ale lumii, au adăugat drept Epilog al scrierilor lor filozofice, relatarea minunii de pe acest al doilea drum spre Emaus, pentru ei, un adevărat drum al Damascului. (Hățăgel, 30 octombrie 2020).

*

La judecata de apoi a tuturor viselor: „Vezi că Dumnezeu vorbește când într-un fel, când într-alt fel, dar omul nu ia aminte. Și anume, El vorbește în vis, în vedeniile nopții, atunci când somnul se lasă peste oameni și când ei dorm în așternutul lor. Atunci El dă înștiințări oamenilor și-i cutremură cu arătările Sale, ca să întoarcă pe om de la cele rele și să-l ferească de mândrie, ca să-i ferească sufletul de prăpastie și viața lui de calea mormântului; de aceea, prin durere, omul este mustrat în patul lui și oasele lui sunt zguduite de un cutremur neîntrerupt.” (Iov 33, 14-19).

Unul dintre cele mai ilustrative și providențiale vise din Sfânta și dumnezeiasca Scriptură, este visul lui Mardoheu, din prologul Cărții Estera: „În anul al doilea al domniei lui Artaxerxe cel Mare, în ziua întâi a lunii Nisan, Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chiș, iudeu din seminția lui Veniamin, om mare, care trăia în cetatea Suza și slujea la curtea regelui, a visat un vis. Mardoheu era din robii pe care Nabucodonosor, regele Babilonului, îi luase în robie din Ierusalim cu Iehonia, regele Iudeii. Iar visul lui a fost acesta: S-a făcut parcă zgomot mare pe pământ, tunet, cutremur și tulburare. Și deodată au ieșit doi balauri mari, gata să se lupte unul cu altul, și urletul lor era cumplit. După urletul lor, toate popoarele s-au pregătit de război, ca să lovească pe poporul dreptilor. Și iată a venit pe pământ zi de negură și întuneric, de necaz și strâmtorare, de mare durere și tulburare. Atunci tot poporul dreptilor s-a tulburat, temându-se de răul lor; s-a pregătit să piară și a început să strige către Domnul. La strigătul lor, a ieșit parcă dintr-un izvor mic un râu mare cu apă multă, a strălucit lumină și soare, s-au înălțat cei smeriți și au nimicit pe trufași. Deșteptându-se Mardoheu după acest vis, care închipuia ce avea să facă Dumnezeu, păstra acest vis în inima sa și dorea să-l priceapă în toată întregimea lui până în seară” (Estera cap. 1). Toate visele izvorăsc din „izvorul cel mic” al subconștientului personal și din „râul cel mare cu apă multă” al subconștientului colectiv, amândouă cunoscute și supervegheate de puterea și voia lui Dumnezeu, care le îngăduie să iasă la suprafață prin fereastra viselor, curată, din viața sfinților și a dreptilor, sau mai puțin curată, din viața noastră a păcătoșilor.

De aceea, când va veni Fiul Omului întru slava Sa cu toți sfinții îngeri – care niciodată nu dorm și niciodată nu visează, slăvind pe Dumnezeu neîncetat –, atunci va ședea pe tronul slavei Sale; și se vor aduna înaintea Lui toate visele tuturor oamenilor, din toate vremurile, și le va despărți pe unele de altele, precum desparte păstorul oile de capre și va pune visele-oi de-a dreapta Sa și visele-capre

de-a stânga Sa. În „capul scării” tuturor viselor va fi pus mai întâi visul patriarhului Iacob de la Betel, care cuprinde revelația Scării cerului, ce unește cerul cu pământul și pe care îngerii lui Dumnezeu se suie și se pogoară neîncetat (Facere, 28, 11-22). În al doilea rând, între visele-oi de-a dreapta Sa, Dreptul Judecător va pune visele dreptului Iosif din Canaan, despre snopii de grâu din câmp, ai fraților săi, care se închinau snopului său ce stătea drept în picioare (Facere 37, 5-7); precum și visul despre închinarea soarelui, a lunii și a celor unsprezece stele înaintea sa (Facere 37, 9-11), care se vor împlini la venirea fraților săi în Egipt și la strămutarea lui Iacob și a casei sale în pământul Goșen. În al treilea rând vor fi rânduite de-a dreapta visul paharnicului și al pitarului lui faraon, tâlcuite de către dreptul Iosif în temniță (Facere 40, 1-23), precum și cele două vise ale lui faraon, despre cei șapte ani de belșug și cei șapte ani de foamete, ilustrate de cele patrusprezece vaci ieșite din Nil, șapte grase și șapte slabe și de cele patrusprezece spice de grâu, șapte pline și șapte goale, vise tâlcuite de același drept Iosif (Facere 41, 1-7). În rândul al patrulea va sta visul moabiteanului necunoscut din istoria lui Ghedeon din Cartea Judecătorilor, despre pâinea de orz care se rostogolește și care doboară și sfărâmă cortul oștirii lui Madian (Judecători 7, 13-15). În al cincilea rând urmează visele lui Nabucodonosor, tâlcuite de către Sfântul prooroc Daniel în Babilon, despre Piatra-Hristos cea nedesprinsă de mână din munte, care izbește și doboară chipul cu cap de aur, piept și brațe de argint, pânțec și coapse de aramă, pulpe de fier, iar picioarele o parte de fier și o parte de lut (Daniel 3, 31-35); precum și al doilea vis al lui Nabucodonosor despre tăierea copacului din mijlocul pământului, care atingea cu vârful lui cerul (Daniel 4, 7-24), preînchipuind cei șapte ani de sălbăticie și nebie ai regelui Babilonului, până când acesta își va ridica ochii spre cer și-i va veni mintea la loc (Daniel 4, 31). Urmează visul lui Mardoheu din Prologul Cărții Estera, despre cei doi balauri care se înfruntă, așezat la începutul cuvântului nostru; pentru ca visele din Vechiul Testament să se încheie cu visul lui Iuda Macabeul despre arhiereul Onia și Sfântul prooroc Ieremia, care-i dăruiește lui Iuda sabia de aur, zicându-i: „Ia această sfântă sabie, care este dar de la Dumnezeu, prin care vei surpa pe vrăjmași (II Macabei 15, 12-15).

După visele sfinților și dreptilor din Vechiul Testament, urmează tot de-a dreapta Dreptului Judecător, visele sfinților și dreptilor din Noul Testament: visul dreptului Iosif de a nu o părăsi pe Sfânta Fecioară Maria (Matei 1, 20-24); visul magilor de la răsărit de a nu mai trece pe la Irod, ci de a se întoarce pe altă cale în țara lor (Matei 2, 12); precum și visul dreptului Iosif de a fugi în Egipt, „cu Pruncul și cu Mama Lui” și de a se întoarce din Egipt, după moartea celor ce căutau să ia viața Pruncului (Matei 2, 13-21). Urmează necunoscutul vis al femeii lui Pilat, din noaptea Patimilor Domnului: „Și pe când stătea Pilat în scaunul de judecată, femeia lui i-a trimis acest cuvânt: Nimic să nu-I faci Dreptului acestuia, că mult am suferit azi, în vis, pentru El” (Matei 27,

19). Nu știm unde va fi așezată femeia lui Pilat la Înfricoșătoarea Judecată de Apoi, dar cred că visul ei tainic urmat de mijlocirea ei, va fi rânduie de-a dreapta Dreptului Judecător al tuturor viselor. Nu în ultimul rând, avem aici vedeniile de noapte ale Sfântului Apostol Pavel, despre macedoneanul care-l cheamă: „Treci în Macedonia și ne ajută!” (Faptele Apostolilor 16, 9); despre Arătarea Mântuitorului în vedenia de noapte din Corint: „Și Domnul a zis lui Pavel, noaptea în vedenie: Nu te teme, ci vorbește și nu tăcea, pentru că Eu sunt cu tine și nimeni nu va pune mâna pe tine, ca să-ți faci rău. Căci am mult popor în cetatea aceasta.” (Faptele Apostolilor 18, 9-10); despre Arătarea Mântuitorului, noaptea în temnița din Ierusalim, asigurându-l pe apostolul neamurilor: „Îndrăznește Pavele! Căci precum ai mărturisit cele despre Mine la Ierusalim, așa trebuie să mărturisești și la Roma.” (Faptele Apostolilor 23, 11) și despre îngerul Domnului din vedenia de noapte din corabia care va naufragia în insula Malta, despre supraviețuirea tuturor celor din corabia în care se afla apostolul neamurilor (Faptele Apostolilor 27, 23-24).

La stânga Dreptului Judecător, vor fi aruncate visele-capre, cu toate coșmarurile tuturor celor care, ispitiți de diavolul, și-au deschis ușa sufletului înspre poarta iadului: visele însângerate și coșmarurile lui Cain, după uciderea fratelui său Abel, care l-au făcut fugar pe pământ; visele cumplite de înfricoșătoare ale locuitorilor Sodomei și ai Gomorei, din ultima noapte a vieții lor, căreia i s-a pus capăt, din dreapta judecată a lui Dumnezeu, prin prăbușirea acestor cetăți în adâncul Mării Moarte; visele tulburate ale lui Esau; visele înfricoșătoare ale lui faraon, care l-au înecat în adâncul Mării Roșii; visele cumplite ale lui Core, Datan și Aviron, care i-au prăbușit în adâncul pământului; visul poleit al lui Acan care a furat drugul de aur din Ierihon; visele oarbe ale lui Samson, după ce a fost ispitit și înșelat de către Dalila; visele tulburate ale lui Saul, după neascultarea de Samuel proorocul; visele tulburate ale lui David, după păcătuirea cu Batșeba și uciderea lui Urie Heteul; visele lui Abesalom, după răzvrătirea împotriva tatălui său David; visele agitate ale lui Solomon, după ce s-a încurcat cu „femeile străine”; visele pline de lepră ale lui Ghehazi, pedepsit de proorocul Elisei, pentru că lăcomia l-a alergat după Neeman Sirianul, cerându-i daruri necuvenite; visele desfrânate ale celor doi bătrâni din Babilon, ispitiți asupra Susanei cea nevinovată.

Urmează visele însângerate ale lui Irod după uciderea pruncilor și ale celui-lalt Irod, dimpreună cu Irodiada și Salomeea, după tăierea capului Sfântului Ioan Botezătorul; precum și visele pline de viermi neadormiți ale celui din urmă Irod, după tăierea capului Sfântului Apostol Iacob; visele chinuitoare ale celor ce l-au ucis cu pietre pe Sfântul Arhidiacon Ștefan și ale răzvrătitorului Dimitrie Argintarul din Efes, dar și visele tulburătoare ale arhierelui Anania, care l-a judecat nedrept pe Sfântul Apostol Pavel și a poruncit să fie palmuit apostolul neamurilor. Coșmaruri de funii împletite de iubirea de argint, de

trădarea și vânzarea pe treizeci de arginți a Mântuitorului, va fi avut și Iuda Iscarioteanul în cea din urmă noapte zbuciumată a vieții lui, după care se va arunca prin spânzurare în coșmarul cumplit și fără de sfârșit al iadului!

De asemenea, vor fi fost biciuiți prin coșmaruri cei ce L-au biciuit pe Mântuitorul nostru Iisus Hristos, vor fi fost scuipați de demoni în vise, cei ce L-au scuipat pe Mântuitorul, vor fi fost străpunși de spini în vise cei ce I-au împletit și I-au apăsat cunună de spini pe cap Domnului. Vise neliniștite, tulburate și nelimpezite, va fi avut și Sfântul Apostol Petru între întreita lepădare de Domnul și reprimirea prin întreita întrebare la Arătarea de pe țărmul Tiberiadei. Vise senine vor fi avut ninivitenii după primirea pocăinței lor; vise cumplite va fi avut Sfânta Maria Magdalena mai înainte de scoaterea celor șapte demoni de către Mântuitorul din ea, și vise senine și limpezi, precum lacrimile ei de pocăință, va fi avut după întâlnirea cu Domnul și mai ales după Dimineața Învierii. Vise agitate va fi avut Saul din Tars până în cea din urmă noapte de dinaintea minunii de pe drumul Damascului, iar vise pline de vedenii dumnezeiești, a avut după convertire, botez, punerea mâinilor de către Anania și răpirea la al treilea cer. Sfinții lui Hristos s-au învrednicit de vedenii și descoperiri dumnezeiești (cf. II Corinteni 12, 1), primite cu adâncă smerenie și desăvârșit discernământ. Visele nopții sunt expresia și oglinda realităților zilei.

Fiind el însuși un coșmar al omenirii, antihrist nu are vise. Toate visele-capre ale celor de-a stânga, vor fi aruncate și mistuite în focul iadului, iar toate visele-oi ale celor de-a dreapta, se vor transfigura și potența în Împărăția cea pregătită de la întemeierea lumii. (Hățăgel, 7 noiembrie 2020).

PREAFERICIT ÎN DOMNUL HRISTOS

Prof. dr. Alexandru Nicoară

MOST BEATITUDE IN CHRIST THE LORD

Abstract: In the last period, the totally unargued ironies towards the Church and its servants have multiplied. People who do not know how to write grammatically correct, who have not stood out for anything, try to mock the institution of the Church and its servants. The church, called the mother of the Romanian people (Mihai Eminescu) is an institution with many achievements in recent years: philanthropic, administrative-household and cultural

Keywords: Church, institution, correct, servants

În ultima perioadă s-au înmulțit ironiile total neargumentate la adresa Bisericii și a slujitorilor ei. Oameni care nu știu să scrie corect gramatical, care nu s-au remarcat prin nimic, încearcă să batjocorească instituția Bisericii și pe slujitorii ei. Biserica, numită *mama neamului românesc* (Mihai Eminescu) este o instituție cu foarte multe realizări în ultimii ani: filantropice, administrativ-gospodărești și culturale.

Mulți ironizează titlatură de *Preafericit* a Părintelui Patriarh, le este teamă să nu fie altcineva mai *fericiți* decât ei. Conform Statutului pentru Organizarea și Funcționarea Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhul poartă titlatura de: Preafericirea Sa, Preafericitul Părinte (Daniel), Arhiepiscopul Bucureștilor, Mitropolitul Munteniei și Dobrogei, Locțiitor al tronului Cezareei Capadociei și Patriarhul Bisericii Ortodoxe Române¹. Această titlatură au purtat-o toți patriarhii României (Miron Cristea, Nicodim Munteanu, Justinian Marina, Iustin Moisescu și Teoctist Arăpașu) . Chiar o să îi dezamăgesc pe unii, fericirea de a-L sluji pe Dumnezeu întrece orice fericire trecătoare și neputincioasă de pe pământ. Aceasta ne-o spune și regele Solomon, fiul regelui David și al Batșebeii, „Cine cugetă la Cuvântul Domnului găsește fericirea, și cine se încrede în Domnul este fericit”². *Fericirea în Hristos* este un izvor nesecat de binecuvântare și har.

¹ Articolul 25, 2.

² Pildele lui Solomon 16, 20.